

Glas en Kunststof.

Je droeg nog kleine kleren en je stond naast je vader op de rand van de stoep, voor je huis. In de verte, in ieder geval om de hoek van de straat, klonk muziek.

“De poemeloem,” zegt je vader, meer tegen zich zelf dan tegen jou. “Komt zo meteen hier voorbij, en wij staan eerste rang.”

Je wilt weten, wat eerste rang betekent, maar net op dat moment komt de poemeloem de hoek van de straat, jouw straat, en jouw leven in gemarcheerd. Ze lopen allemaal heel rechtop, en doen van die rare kleine stapjes. Voorop lopen jongens, ja want ze moeten nog een heel eind groeien, net als jijzelf, die heel hard met stokjes op trommeltjes slaan, alsof die stuk moeten. Als jijzelf net zo hard op jouw trommeltje slaat, gilt je moeder meteen dat ze hoofdpijn heeft en stuurt je naar buiten. Je mag ook nooit wat, want ze heeft altijd hoofdpijn, zegt ze. Behalve dan zeker als buurvrouw Wilma op de koffie zit, want dan kletst en lacht ze heel hard!

Na de trommelaartjes komen de echte mannen. Ze hebben prachtige blauwe jassen aan, met grote zilveren strepen, en een soort hoge hoed met een pluim eraan. Ze hebben geweldig mooie koperen toeters, daar zit een soort van boekje aan vast geprikt. De eerste, aan jouw kant, is heel groot, groter dan jouw vader, en hij blaast heel hard. Hij heeft de ogen bijna dicht, z'n gezicht glimt van het zweet, zo hard blaast-ie. Dat gezicht is helemaal dik van dat blazen, en die bolle wangen gaan in en uit. Sjonge, denk je, als hij maar niet te hard blaast, straks ploft er iets, en als jij daar nou net staat....

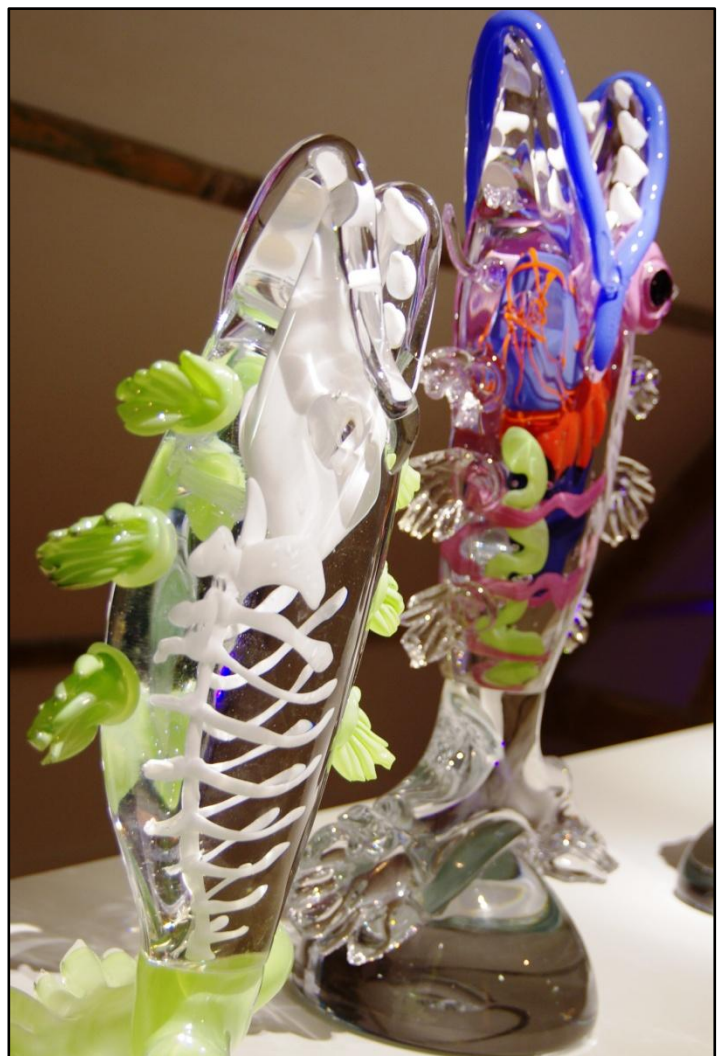
Zou hij nou altijd zulke bolle wangen houden? vraag je jezelf af, en hoe komt daar nou geluid uit. Je vraagt het aan je vader, die ooit de onvergeeflijke fout heeft gemaakt te zeggen, dat als jij iets wilde weten, dat aan hem moest vragen. En daar natuurlijk allang spijt van had.

Je vader vertelt een ingewikkeld verhaal hoe je druk op moet bouwen met je wangen en dan precies een heel klein beetje in die koperen buis van de trompet moet laten gaan, en door harder of zachter te blazen die verschillende tonen kan maken. Hij heeft ook nog iets over een luchtballon, maar daar snap je al helemaal geen bal van. Nee, nee, als die meneer niet toetert heeft hij niet zulke bolle wangen. Dat kan toch niet, denk je eigenwijzerig, en je probeert jouw wangen net zo bol te maken, het voelt heel gek, zo bol kan nooit meer heel dun worden!

Veel later vertelt de meester hoe ze glas en flessen maken. Met zand en nog iets, dat maken ze heet, dan wordt dat mengsel doorzichtig. Ze steken daar een buis in en blazen, met de mond, een heleboel lucht in die klodder glas-in-de-maak. Zo maken ze niet alleen flessen, maar van alles, ook hele mooie kunstwerken. Bij het horen van dat met-de-mond-blazen denk je meteen weer aan die poemeloem, daar bij jou in de straat. Zo'n man, die zo hard kan blazen dat je er een fles van kan maken, moet wel heel bolle wangen hebben! Dat kan niet anders.

En zo sta je op een dag in het Leerdams Glasmuseum voor de foto van die meneer Andries Copier, die wel vijftig jaar aan het glasblazen is geweest. Maar een gewoon smal bekkie heeft, niks bolle wangen.

Toch wat verbaasd, want ook hier is niet alles wat het lijkt. Alles is van glas, dat wel natuurlijk. Soms met fonkelende kleuren erin, soms heel bizarre modellen. Logisch, in een glasmuseum. Toch? Soms ook van kristal, daar zie je alle kleuren van de regenboog in schitteren. Of zouden ze kleurtjes in de lampen hebben gedaan? Er staan ook gewo-

ne, ouderwetse drinkglazen, lelijk en plomp soms, met waterkannen, die erbij horen. Oudere mensen, die er naar staan te kijken, zeggen, dat zij die vroeger ook hadden, dat iedereen die had, en dat ze allemaal allang zijn weggegooid. En ze wijzen aan, welke van de Hema kwamen, en welke van de Marskramer of de Blokker.

Heel elegante wijnglazen, net of ze als flamingo's, of balletdanseressen, staan te balanceren op één slank been. Daar moet je ook drie hele smalle vingers voor hebben, om uit te kunnen drinken, want je duim mag je daarbij niet gebruiken, en je pink hoort hoog uit te steken!! Best ingewikkeld.

Er lopen tunnels tussen de twee gebouwen van het museum door. Daar hebben ze een soort van Captain Nemo schip in nagedaan, je kijkt door water, met af en toe een luchtbel, of een patrijspoort. Dat noemen ze het depôt. Ook raar, iedereen kan het bekijken. Zitten zeker geen grote kelders onder die gebouwen, waar ze hun afdankertjes in kunnen bergen.

Ineens.... daar staat het, het Mepal serviesgoed van héél vroeger. 't Staat erbij: Melamine, en dat is géén glas. "In gebruik bij de KLM" lees je op het smoeltje, en je bent ineens terug in de tijd, dat een vliegtuig een vliegtuig was, en geen stadsbus met vleugels. Je zit weer in de ronde romp van een Superconnie, het mooiste, driemotorige vliegtuig ooit gebouwd. Je ruikt weer de geuren uit de pantry net voor je, waar de koks het eten klaar maken, rammelend met pannen en schalen. Met af en toe een extra harde rammel, als het vliegtuig een schuiver maakt, al vliegt ze eigenlijk

boven het slechte weer. Op het klaptafeltje voor je zie je weer je bordje, het kopje met de twee oortjes, in die beetje vaag oranje kleur van het Mepal van toen, ze konden het nog niet helemaal wit krijgen. Door je raampje zie weer de vleugel en de twee hete, blauw-gele uitlaten van de motoren. Weer voel je boven je eigen opwinding over het grote avontuur van vliegen toen, het constante trillen. Je luistert weer, haast ongemerkt, naar het monotone zoemend-dreunen van de motoren, dat ongelooflijk romantische geluid, dat je je hele verdere leven met je mee zult nemen. Dat elke keer, als je het hoort je weer mee terug neemt aan boord van die Connie, met het Mepal servies op je klaptafeltje.

Wat dat heeft te maken met het Glasmuseum van Leerdam?* Geen idee, maar het staat er wel, dat oude KLM serviesgoed.

Val vanDam

*In 1952 ontworpen door diezelfde Copier